

5. On Higher Education Law of Ukraine from 17.01.2002., № 2984-III // Supreme Council of Ukraine. - 2002. - № 20. - Art. 134.
6. On Education: Law of Ukraine from 23.05.1991 g., № 1060-XII // Bulletin of the Supreme Soviet of the USSR. - 1991. - № 34. - Art. 451.
7. On Higher Education: Law of Ukraine of 01.07.2014 p., № 1556-VII // Supreme Council. - 2014. - № 37-38. - Art. 2004.

Рецензент: доктор юридичних наук, професор Лоцихін О.М.

УДК 342.9

Денег О.П.,

старший помічник Заступника Генерального прокурора України

СОЦІАЛЬНА ОБУМОВЛЕНІСТЬ КРИМІНАЛІЗАЦІЇ НЕЗАКОННОГО ЗБАГАЧЕННЯ

У даній статті розкрито сутність поняття соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення. Проаналізовано позиції вчених щодо криміналізації діяння. Надано авторську класифікацію найбільш важливих чинників, що визначають соціальну обумовленість криміналізації незаконного збагачення як одного із основних корупційних злочинів.

Ключові слова: кримінальне право, криміналізація, незаконне збагачення, соціальна обумовленість, криміналізація діяння.

Денег О. П.,

старший помічник заступителя Генерального прокурора України

СОЦИАЛЬНАЯ ОБУСЛОВЛЕННОСТЬ КРИМИНАЛИЗАЦИИ НЕЗАКОННОГО ОБОГАЩЕНИЯ

В данной статье раскрыто сущность понятия социальной обусловленности криминализации незаконного обогащения. Проанализировано позиции ученых касательно криминализации деяния. Предоставлено авторскую классификацию наиболее важных факторов, определяющих социальную обусловленность криминализации незаконного обогащения как одного из основных коррупционных преступлений.

Ключевые слова: уголовное право, криминализация, незаконное обогащение, социальная обусловленность, криминализация деяния.

Denega O. P.,

Senior Assistant of Deputy of General Prosecutor of Ukraine

SOCIAL CONDITIONING OF CRIMINALIZATION OF ILLICIT ENRICHMENT

This article reveals the essence of the concept of social conditioning of criminalization of illicit enrichment. Scientists analyzed the positions concerning the acts criminalization. Given author's classification of the most important factors that determine the social conditioning of criminalization of illicit enrichment as the main corruption offenses.

Acquires special relevance for the study of social conditioning criminalization of illicit enrichment, since understanding the underlying bases and sources of danger to society of illicit enrichment will enhance the effectiveness of the search for new and improve existing mechanisms to combat corruption.

Examined the most important factors / processes that determine social conditioning criminalization of illicit enrichment as the main corruption offenses and determined that they should be grouped as follows: 1) social factors; 2) economic factors; 3) government formation process; 4) organizational factors.

Keywords: criminal law, criminalization, illicit enrichment, social conditioning, the criminalization of acts.

Актуальність проблематики. Запорукою забезпечення ефективного розвитку кримінально-правових відносин (які супроводжується прийняттям, зміною та скасуванням кримінально-правових норм) є розуміння того, що зазначені відносини не

можуть розвиватися поза суспільством, а навпаки, повинні слугувати його потребам в цілому і потребам окремих його представників зокрема. Ефективна криміналізація діянь, у свою чергу, повинна відбуватися за умов попереднього аналізу та підтвердження соціальної обумовленості такої криміналізації, що здатне забезпечити не лише досягнення цілей криміналізації, але і гарантувати адекватне сприйняття суспільством кримінально-правових новел. У зв'язку із зазначеним, особливої актуальності набуває дослідження питань соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення, оскільки саме розуміння глибинних основ та джерел суспільної небезпеки незаконного збагачення дозволить сприяти підвищенню ефективності пошуку нових та вдосконалення існуючих механізмів боротьби з корупційними правопорушеннями.

Ступінь наукової розробки проблеми. Питання соціальної обумовленості криміналізації суспільно небезпечних діянь у вітчизняній науковій літературі досліджувалося як комплексно, так і з зосередженням уваги на характерних підставах криміналізації, зумовлених особливостями незаконного збагачення такими дослідниками, як: Ю. В. Абакумова, Д. О. Балобанова, Є. М. Вечерова, О. І. Габро, Д. О. Гарбазей, Б. М. Грек, Г. Б. Грек, О. І. Гузоватий, А. С. Залеська, В. Н. Кубальський, С. Г. Кулик, Н. А. Орловська, О. О. Пащенко, А. Є. Стрекалов, О. О. Титаренко, Д. А. Третьяков, Р. В. Трофименко, Л. О. Ужва, А. М. Яйчук та інші.

Метою статті є проведення теоретико-правового аналізу криміналізації незаконного збагачення.

Виклад матеріалу. Дослідження питань соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення доцільно розпочати із вивчення сутності загального поняття соціальної обумовленості криміналізації діяння, а також поняття криміналізації діяння як правової категорії, що лежить в його основі та певною мірою визначає його зміст.

Криміналізацію діяння слід розглядати як процес і результат виникнення (та усвідомлення наявності) об'єктивних факторів, що свідчать про суспільну небезпечність відповідних діянь (зокрема, про їх здатність завдати істотну шкоду об'єктам кримінально-правової охорони), що супроводжується правовою об'єктивізацією визнання зазначених діянь злочинними та встановлення покарання за їх вчинення в межах повноважень законодавчого органу, а також у формах і в порядку, передбаченому законодавством. Наведений аналіз поняття криміналізації може бути використаний у якості основи для подальших досліджень поняття та сутності соціальної обумовленості криміналізації суспільно небезпечних діянь.

Виходячи з позиції О. І. Габро, соціальна обумовленість кримінально-правових заборон є явищем, що знаходиться під впливом ряду чинників: кримінологічного (характеризує суспільну небезпеку та поширеність діянь), нормативного (демонструє зв'язок діяння із положеннями Конституції України та законів України), соціально-психологічного (як засіб стабілізації суспільних відносин), історичного (визначає тенденції розвитку) та міжнародно-правового [1, с. 116]. Позиція автора заслуговує на увагу з огляду на те, що соціальна обумовленість кримінально-правових заборон як явище має тісний зв'язок із соціальними процесами, які, у свою чергу, обумовлюються рядом взаємопов'язаних факторів, кожен з яких справляє відповідний вплив на хід та

результати сприйняття суспільством того чи іншого діяння, оцінку такого діяння й формулювання кінцевого уявлення про нього.

А. С. Залеська пропонує розуміти під соціальною обумовленістю криміналізації діяння причинно-наслідковий зв'язок між цим діянням та його достатньо істотним впливом на суспільні відносини, у результаті чого законодавець має підстави для включення такого діяння до переліку суспільно небезпечних, тобто для його криміналізації [2, с. 334]. Таким чином, на думку дослідниці, соціальна обумовленість криміналізації відповідного діяння виражається, передусім, через виявлення, дослідження та оцінку негативних наслідків аналізованого діяння, а також встановлення пропорційності між вказаними наслідками й заходами кримінальної відповідальності, які застосовуватимуться по відношенню до особи, визнаної винною у вчиненні відповідного діяння у встановленому законом порядку. У якості основного чинника соціальної обумовленості криміналізації діянь автором розглядається суспільна небезпечність аналізованого діяння, що виражається у негативних наслідках для об'єкта правової охорони (за умови встановлення причинно-наслідкового зв'язку між діянням та суспільно небезпечними наслідками).

Таким чином, з огляду на зазначене вище, соціальну обумовленість криміналізації діяння слід визначати як результат комплексної та індивідуальної оцінки чинників/підстав, що відображують рівень і характер суспільної небезпечності досліджуваного діяння, доцільність його криміналізації з огляду на його відносну поширеність, співвідношення позитивних та негативних наслідків запровадження нової кримінально-правової заборони тощо, який демонструє наявність суспільної необхідності у криміналізації того чи іншого діяння.

Наведене тлумачення поняття соціальної обумовленості криміналізації діянь становитиме основу для більш детального аналізу, що стосується соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення.

Л. О. Ужва, у свою чергу, вказує на те, що руйнівний вплив корупційних правопорушень на демократичні суспільні інститути зумовлює потребу у визначенні чітких демаркаційних меж між злочинним і незлочинним, об'єктивними та суб'єктивними характеристиками таких діянь [3]. Актуальною наведена теза є і в контексті такого конкретного складу корупційного злочину, як незаконне збагачення. Прикладом актуального питання, що стосується розмежування злочинних й незлочинних діянь, можуть слугувати ознаки предмету даного злочину: на даний момент предметом незаконного збагачення можуть визнаватися активи у значних розмірах (вартість яких перевищує одну тисячу неоподатковуваних мінімумів доходів громадян). Наведена кількісна характеристика предмета злочину, який виступає своєрідним бар'єром між злочинним і незлочинним діянням, повинна періодично перевірятися на предмет її актуальності та здатності сприяти досягненню цілей криміналізації діянь осіб, й за необхідності – переглядатися для забезпечення її адекватності соціальним, економічним та іншим процесам.

Відповідно до позиції, Р. В. Трофименка, основна підстава криміналізації незаконного збагачення базується на умовиводі про те, що у разі відсутності реальної можливості використовувати кошти від корупції, автоматично буде втрачено сенс у їх отриманні корупційним шляхом [4, с. 186]. Ефективність зазначеного підходу базується

на реальній оцінці існуючих соціальних процесів, а також досвіду правового регулювання кримінально-правових відносин у сфері корупційних злочинів. Незважаючи на те, що на даний момент відсутній значний масив досвіду практичного застосування норми Кримінального кодексу України у її чинній редакції, впровадження на даний момент підхід до конструювання кримінально-правової норми є більш раціональним за попередньо існуючі, оскільки він є очищеним від зайвих елементів, які здатні ускладнювати процес кваліфікації зазначеного злочину.

З огляду на зазначене вище, найбільш важливі чинники/процеси, що визначають соціальну обумовленість криміналізації незаконного збагачення як одного із основних корупційних злочинів, повинні бути згруповані наступним чином: 1) соціальні фактори; 2) економічні чинники; 3) державотворчі процеси; 4) організаційні чинники.

Соціальні фактори, що обумовлюють криміналізацію незаконного збагачення, виявляються у постійному зростанні рівня порушення прав людини і громадянина у різноманітних галузях правовідносин, поглибленні соціальної нерівності, зростанні соціального невдоволення, відсутності реалізації/неповної реалізації заходів, спрямованих на підвищення рівня забезпечення прав людини та громадянина через застосування державою додаткових заходів фінансування соціального захисту населення тощо.

Зазначені фактори знаходяться у тісному зв'язку з нормами Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією, якими передбачено, що корупція є явищем, що загрожує правопорядку, демократії та правам людини, руйнує належне управління, чесність та соціальну справедливість, перешкоджає конкуренції й економічному розвитку і загрожує стабільності демократичних інститутів та моральним засадам суспільства [5]. Не становить винятку із даного правила і таке корупційне явище як незаконне збагачення осіб, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, оскільки набуття, передання ними активів у значному розмірі в умовах відсутності документів, що обґрунтовують правомірність підстав набуття таких активів з великою часткою вірогідності свідчить про вчинення ними: 1) діяння в інтересах третьої особи з використанням службових повноважень в обмін на одержання матеріальних вигод; 2) діяння, спрямованого безпосередньо на набуття активів незаконним способом (за відсутності ознак вчинення особою діянь в інтересах третіх осіб). В контексті аналізу результатів врахування соціальних підстав криміналізації незаконного збагачення, варто вказати на необхідність подальшого забезпечення вдосконалення положень законодавства, які стосуються вже криміналізованих діянь. Як зазначає С. М. Вечерова, ключовим принципом правотворчого процесу є його науковий характер та зв'язок із правозастосовною практикою, адже «саме правозастосування, як лакмусовий папір, виявляє усі недоліки та прорахунки законодавця, розкриває правотворчі потреби» [6, с. 1]. Діюча редакція ст. 368-2 Кримінального кодексу України є такою, що максимально повно відповідає зазначеним вимогам законодавця у порівнянні з усіма попередньо діючими редакціями зазначеної статті. Крім того, встановлення розмірів санкцій за вчинення даного злочину відбулося із врахуванням практичних особливостей його конструкції, обумовлених можливістю латентного характеру і високого ступеня імовірності протиправності діянь, що передувало

одержанню активів, що свідчить про поступове задоволення протворчих/регуляторних потреб, які стосуються криміналізації корупційних діянь.

Економічні чинники, що повинні враховуватися при вирішенні питання про достатність рівня соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення, полягають, передусім, в уповільненні темпів економічного зростання, гальмуванні процесу розвитку приватного підприємництва, зниженні інвестиційної привабливості держави, відсутності позитивного впливу фінансових потоків, що рухаються у відповідності до корупційних схем, на національну економіку тощо.

Слід додатково зауважити, що зазначені негативні наслідки незаконного збагачення, що виступають в ролі чинників соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення, настають не лише у разі «осідання» активів, що є предметом даного злочину, в руках у осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, але й у разі передавання таких активів третім особам. А. М. Яйчук справедливо вказує на те, що заходи з реформування кримінального законодавства, яке встановлює відповідальність за корупційні правопорушення, повинні неодмінно враховувати необхідність уможливлення притягнення до відповідальності за одержання та/або неправомірної вигоди за участю посередників незалежно від того, кому адресуватиметься неправомірна вигода – службовій особі чи іншому суб'єктові [7, с. 20]. Діюча редакція ст. 368-2 Кримінального кодексу України, що встановлює відповідальність за незаконне збагачення осіб, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, вже значно більшою мірою відповідає зазначеній вище вимозі, аніж попередні редакції статті, якими криміналізувалося незаконне збагачення у його колишньому вигляді, оскільки, виходячи з її змісту, у ній створено умови для притягнення до відповідальності суб'єкта злочину навіть у разі залучення ним третіх осіб для мінімізації персональної участі в процесі передавання активів, що свідчить про істотне розширення погляду законодавця на сутність незаконного збагачення.

Державотворчі процеси, як група чинників визначення соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення, об'єднує у собі такі фактори як: зниження рівня ефективності роботи державних органів в цілому та погіршення якості виконання публічно-сервісних функцій зазначеними органами, нерациональний та/або нецільовий розподіл та використання державних коштів, втрата політичної легітимості влади тощо. Враховуючи той факт, що система державних інституцій, уповноважених на організації заходів із протидії корупції, є інтегрованою в систему державного управління, яка на даний момент зазнає всіх перелічених вище негативних наслідків корупційних явищ, можливість повного, швидкого та якісного виконання антикорупційних заходів зазначеною системою інституцій викликає обгрунтовані сумніви. На думку О. О. Титаренко, збереження кримінальної відповідальності за одержання та передачу незаконної вигоди має сенс лише у випадку забезпечення можливості реалізації зазначеної заборони правоохоронними та судовими органами України [8, с. 175]. Погодимось з автором, зазначивши, що впровадження кримінально-правових заборон щодо злочинних діянь в цілому і незаконного збагачення зокрема є доцільним у разі наявності дієздатної системи судових та правоохоронних органів, придатної до ефективного застосування норм кримінального законодавства в ході

протидії злочинності. При цьому, варто вказати на те, що низька якість роботи судових та правоохоронних органів повинна сприйматися як причина для розробки та впровадження заходів щодо її вдосконалення, а не для відмови від подальшої роботи над криміналізацією суспільних небезпечних діянь (незважаючи на те, що у випадку корупційних правопорушень має місце нетипова ситуація, коли існує нагальна необхідність не лише у зовнішній, але і у внутрішній роботі над усуненням проявів злочинності з боку судових та правоохоронних органів).

Організаційні чинники є найбільш неоднорідною групою факторів, що впливають на соціальну обумовленість криміналізації незаконного збагачення і стосуються переважно факторів, що демонструють причини та особливості ускладнення організації боротьби із корупційними явищами. Так, наприклад, до чинників, що входять до зазначеної групи, слід відносити тенденцію до укріплення організованих форм злочинності у сфері корупційних правопорушень, включення до корупційних схем (в тому числі – схем незаконного збагачення) осіб, уповноважених законодавством на здійснення антикорупційних заходів, а також схильність до постійного пошуку суб'єктами корупційних правопорушень нових форм вчинення злочинних діянь тощо.

Так, наприклад, в контексті появи нових, модифікованих форм корупції, які не у всіх випадках могли охоплюватися положеннями діючого кримінального законодавства, слід зауважити, що положеннями Конвенції Організації Об'єднаних Націй було закладено основи створення системи предикатних злочинів, тобто діянь, які означають будь-який злочин, в результаті якого виникли передбачені законодавством види доходів [9, с. 23]. Слід вказати, що норма про незаконне збагачення у її нинішній редакції має у своїй основі принцип дії, схожий із принципом, покладеним в основу ідеї предикатних злочинів, згаданих у Конвенції, – посилення уваги за предметом корисливого злочину як найбільш стабільного у часі елементу кримінально-правової конструкції незаконного збагачення із деяким зменшенням акценту на підстави та причини одержання такого предмету з метою забезпечення гнучкості норми, що фіксує відповідальність за криміналізоване діяння.

Отже, за результатами аналізу особливостей соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення слід вказати на те, що чинники, змістом яких визначаються результати оцінки доцільності визнання певних діянь кримінально караними, варто групувати за чотирма основними напрямками, які об'єднують у собі соціальні та економічні фактори, державотворчі процеси, організаційні чинники.

Висновки. Таким чином, в ході дослідження було зроблено висновок про те, що питання соціальної обумовленості криміналізації незаконного збагачення слід розкривати, виходячи з його сутності як результату комплексної та індивідуальної оцінки підстав, що відображають рівень та характер суспільної небезпечності незаконного збагачення, доцільність його криміналізації з огляду на відносну поширеність такого правопорушення, співвідношення позитивних та негативних наслідків запровадження нової кримінально-правової заборони тощо, який демонструє наявність суспільної необхідності у криміналізації незаконного збагачення шляхом фіксації відповідних норм у тексті Кримінального кодексу України із подальшим встановленням розмірів та видів відповідальності за вчинення зазначеного діяння.

Стосовно чинників (підстав), які визначають соціальну обумовленість криміналізації незаконного збагачення, слід зазначити, що їх доцільно розглядати в контексті чотирьох основних напрямів, які об'єднують ряд чинників за принципом їх галузевої приналежності. Кожен із зазначених напрямків (соціальні фактори, економічні чинники, державотворчі процеси, організаційні чинники) при цьому виступає у вигляді групи відносно самостійних факторів, характеристиками яких визначається ступінь необхідності кримінально-правового реагування на негативні наслідки, заподіювані суспільним відносинам в результаті незаконного збагачення осіб, уповноважених на виконання функцій держави та місцевого самоврядування, а також розкривається суть зазначених наслідків: зростання кількості випадків порушень прав людини і громадянина, уповільнення темпів економічного зростання, зниження інвестиційної привабливості держави, погіршення якості виконання управлінських та публічно-сервісних функцій органами державної влади тощо.

Список використаних джерел:

1. Габро О. І. Поняття злочинів, передбачених ст. 384 Кримінального кодексу України, соціальна їх криміналізація / О. І. Габро // Юридична наука. – 2012. – № 2. – С. 115-121.
2. Залеська А. С. Соціальна обумовленість криміналізації порушення права на отримання освіти в Україні / А. С. Залеська // Форум права. – 2012. – № 1. – С. 334-338. [Електрон. наук. фах. видання]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2012_1_53.pdf. – Назва з екрана.
3. Ужва Л. О. Доцільність криміналізації пропозиції неправомірної вигоди чи хабара / Л. О. Ужва // Державне управління: удосконалення та розвиток. [Електрон. наук. фах. видання]. – Режим доступу: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=462>. – Назва з екрана.
4. Трофименко Р. В. Шляхи удосконалення правового механізму протидії незаконному збагаченню / Р. В. Трофименко // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2013. – № 2. – С. 186-195.
5. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (ETS 173): Конвенція від 27.01.1999 № ETS173 // Відомості Верховної Ради України. – 2007 р. – № 47. – Ст. 2028.
6. Вечерова Є. М. Криміналізація та кримінально-правова кваліфікація злочинів з позицій забезпечення окремих функцій та принципів кримінального закону / Є. М. Вечерова // Часопис Академії адвокатури України. – 2013. – №4. [Електрон. наук. фах. видання]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Chauu_2013_4_6.pdf. – Назва з екрана.
7. Яйчук А. М. Криміналізація корупції: на шляху до європейських стандартів / А. М. Яйчук // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. – № 11. – С. 18-20.
8. Титаренко О. О. Щодо питання доцільності криміналізації пропозиції надання неправомірної вигоди в контексті нового антикорупційного законодавства / О. О. Титаренко // Збірник наукових праць Ірпінської фінансово-юридичної академії (економіка, право). – 2013. – № 2. – С. 172-177.
9. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції: Конвенція від 31.03.2003 // Відомості Верховної Ради України. – 2007 р. – № 49. – Ст. 2048.

References:

1. Gabbro AI Concept of crimes under Art. 384 of the Criminal Code of Ukraine, the social criminalization / AI Gabbro // Law science. - 2012. - № 2. - P. 115-121.
2. Zaleska A. Social conditioning of criminalization of violations of the right to education in Ukraine / A. Zaleski // Forum of law. - 2012. - № 1. - P. 334-338. [Email. Science. profession. publication]. - Access: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2012_1_53.pdf. - Title from the screen.
3. Uzhva L.O. Feasibility of criminalization proposals undue advantage or bribe / L.O. Uzhva // Public administration, improvement and development. [Email. Science. profession. publication]. - Access: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=462>. - Title from the screen.
4. Trofymenko R.V. Ways to improve legal mechanism against illicit enrichment / R.V. Trofymenko // Fighting organized crime and corruption (theory and practice). - 2013. - № 2. - P. 186-195.
5. Criminal Law Convention on Corruption (ETS 173): Convention of 27.01.1999 № ETS173 // Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine. - 2007. - № 47. - Art. 2028.

6. Vecherova E.M. Criminalization and criminal-legal qualification of crimes from the standpoint of providing certain functions and principles of criminal law / E.M. Vecherova // Journal of the Academy of Advocacy of Ukraine. - 2013. - №4. [Email. Science. profession. publication]. - Access: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Chaau_2013_4_6.pdf. - Title from the screen.
7. Yachuk A. Criminalization of Corruption: Towards European standards / AM Yachuk // Bulletin of the Ministry of Justice of Ukraine. - 2013. - № 11. - P. 18-20.
8. Titarenko A.A. On the issue of appropriateness of criminalization proposals provide undue advantage in the context of new anti-corruption legislation / A.A. Titarenko // Proceedings of Irpin financial-legal academy (economics, law). - 2013. - №2. - P. 172-177.
9. The United Nations Convention against Corruption: Convention of 31.03.2003 // Supreme Council of Ukraine. - 2007. - №49. - Art. 2048.

Рецензент: кандидат юридичних наук, доцент Сорока Л.В.

УДК 349.2

Денисевич А.Ю.,

аспірант юридичного факультету
кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ПРОФЕСІЙНИЙ РІВЕНЬ ПРАЦІВНИКА»

У статті на основі поглядів вчених із різних галузей права, а також положень чинного законодавства розкрито необхідність формування визначення поняття «професійний рівень працівників». Аргументовано доцільність включення його до тексту Проекту Трудового Кодексу з метою попередження виникнення спірних моментів в практичній діяльності в процесі використання поняття «професійний рівень працівника».

Ключові слова: атестація, кваліфікація, професійний рівень, ділові якості, працівник.

Денисевич А.Ю.,

аспірант юридичного факультета
кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ОБ ОПРЕДЕЛЕНИИ ПОНЯТИЯ «ПРОФЕССИОНАЛЬНЫЙ УРОВЕНЬ РАБОТНИКА»

В статье на основании взглядов ученых разных сфер права, положений действующего законодательства раскрыто необходимость формирования определения понятия «профессиональный уровень работника». Аргументировано актуальность включения ее в текст Проекта Трудового Кодекса с целью предупреждения возникновения спорных моментов в практической деятельности в процессе использования понятия «профессиональный уровень работника».

Ключевые слова: аттестация, квалификация, профессиональный уровень, деловые качества, работники.

Denisevich A.Y.,

post-graduate student of faculty of law
Department of Labour Law and Social Security Law
Taras Shevchenko National University of Kyiv

ON THE DEFINITION OF «PROFESSIONAL LEVEL OF EMPLOYEES»

The article based on the views of scientists from different areas of law, the provisions of the current legislation revealed the need to create a definition of "professional level employee". Argued the relevance of its inclusion in the text of the draft Labour Code to prevent the emergence of contentious issues in practice in the use of the concept of the professional level of the employee.

Defined that professional level of employee is a complex structure, which is important in labor law. The need for the measurement of professional level employee exists at any stage of employment, and its results affect the